

[Finansministeren.]

bevarede jeg endnu troen på, at der skulle være en mulighed for at slå bro mellem de anskuelser, oppositionen havde, og den indstilling til problemerne, jeg selv har haft.

De spørgsmål, der har været berørt, også her under tredje behandling, har for det første været oppositionens gentagne og forstærkede ønsker om, at der blev gjort en indsats for yderligere støtte af den private opsparing. Jeg føler mig foranlediget til her igen at understrege, at det også er min opfattelse, at der må gøres en indsats for yderligere at fremme den private opsparing, enten ved nye opsparingsfremmende foranstaltninger eller også, hvis man ikke kan finde frem til noget nyt, ved en udbygning af de bestående.

Med hensyn til det andet vigtige problem, muligheden for at videreføre reformer for selve indkomstbeskatningen allerede for det kommende skatteår, finder jeg anledning til at understrege, at noget sådant også er mit absolutte ønske, og at man bør tilstræbe, at der kan blive muligheder for, at dette reformarbejde kan fortsætte. Jeg vil gerne slå fast, at jeg anser de foreliggende lovforslag som et grundlag herfor.

Jeg har været indstillet på, at det nok ikke var muligt i den forholdsvis korte tid, der bør være mellem en anden og en tredje behandling af sådanne forslag, at få også disse problemer afklaret. Derfor gav jeg efter lovforslagens anden behandling det tilbud til oppositionen, at jeg var villig til at lade disse afgiftslove begrænse i deres virkninger indtil den 1. april 1962, og at der så straks ville kunne fortsættes med behandling af og forhandlinger dels om de her omtalte problemer, dels om forslag med sigte på en helhedsløsning. Jeg havde håbet på, at dette forslag eller tilbud kunne være tiltrådt af oppositionen, og at det kunne have dannet grundlag for enighed om gennemførelse af de foreliggende lovforslag.

Jeg vil gerne her understrege, at selv om også dette forligstilbud blev afvist, er det ikke ensbetydende med, at jeg ikke er villig til fortsat at forhandle med partierne om de problemer, der står os imellem på de områder, jeg nu har nævnt. Jeg vil endda gerne gå så vidt, at jeg også efter, at lovforslagene er gennemført — og, som det ser ud til, af regeringspartierne alene — ikke

blot vil være villig til at fortsætte forhandlingerne på de områder, der her er omtalt, men også gerne selv vil tage initiativet til, at sådanne forhandlinger kan finde sted, og dermed vil jeg anbefale, at man stemmer for de to foreliggende lovforslag.

Alfred Bøgh: Jeg skal ikke forlænge diskussionen synderlig. Når jeg tager ordet, er det for at rette en misforståelse, som det ærede medlem hr. Aage Fogh efter min opfattelse har gjort sig skyldig i. Det ærede medlem hr. Aage Fogh sagde, at jeg var inde på, at der hverken var valutavanskeligheder eller økonomiske vanskeligheder. Det har jeg ikke sagt, men jeg har sagt, at man efter den højtærede finansministers udtalelser måtte skønne, at der ikke var øjeblikkelige vanskeligheder af den art. Det er, hvad jeg har sagt, og derfor har jeg ment, at der var tid til at gå dybere ind i disse forhandlinger, som vi har tilbudt at deltage i.

Det ærede medlem hr. Aage Fogh sagde endvidere, at han beklagede, at jeg indtog en helt anden stilling ved anden og tredje behandling, end jeg gjorde ved første behandling. Det er ikke rigtigt. Jeg har ved første behandling inviteret til samarbejde, og det står jeg gerne ved, men det ærede medlem hr. Aage Fogh må jo vide, at samarbejde var umuligt. Vore ønsker blev ikke på et eneste punkt imødekommet, og det kalder jeg ikke forhandling; det kalder jeg diktat. Og når det ligger sådan, er det klart, at vi ikke kan gå ind i et samarbejde.

Jeg takker den højtærede finansminister for de udtalelser, han kom med. Også han fandt, at forligsmulighederne var forringet mellem anden og tredje behandling. Ja, det kan han takke sig selv for, mener jeg, for hvis der havde været vist os nogen imødekommenhed, havde vi været parat til at deltage i forhandlinger. Når den højtærede finansminister nu oplyser, at han gerne fremtidig vil forhandle, vil jeg rigtignok håbe, at det vil blive på en anden måde end hidtil.

Weikop: Den højtærede finansminister var skuffet over, at forhandlingerne ikke har ført til noget resultat. Jeg kan sige, at skuffelsen er lige så stor på vor side, men den højtærede finansminister må forstå, at vi